

ПИСМО ОТЪ БЪЛГАРИЯ.

За юбилейнитѣ тържества на поета Иванъ Вазова се правятъ въ България голѣми приготовления. Изработена е вече окончателна програма. Празненството ще бжде всенародно. Очаква се, че този юбилей отъ такова значение за българския поетъ, който винаги е чувствувалъ всеславянски и е останалъ вѣренъ на славянската идея прѣзъ цѣлия си плодовитъ животъ, не ще остане незабѣлѣзанъ въ другитѣ славянски страни.

Въ 1916 година по погрѣшка бѣ писано у насъ, че Вазовъ е написалъ едно стихотворение, въ което заявява, че българитѣ не сж славяни. Авторъ на това стихотворение не е Вазовъ, а Кирилъ Христовъ. Сжщо не е истина, че Вазовъ е водилъ български писатели въ Берлинъ. Вазовъ прѣзъ войната изобщо не е напушалъ София; нѣщо повече, той е отхвърлилъ резолутно всякакво участие въ екскурзията на писателитѣ по Германия.

Narodni Listy, 20 октомври.

НА ВЕЛИКИЯ БЪЛГАРИНЪ — ЧЕСТЬ!

Нашитѣ пѣвци-изгнаници прашаха пѣсенъта на бждещето и евангелието на народното избавление на своитѣ братя, останали въ страната на робството и потисничеството. И изгрѣ за насъ зората на освободението, и дойде слѣдъ нея слънцето на свободата.

Такава е и сждбата на България. До 70-тѣхъ години на миналия вѣкъ българитѣ се прѣгъваха подъ духовния натискъ на гръцката патриаршия и стенѣха въ турския политически хомотъ. Да живѣе и да се съзнава като народъ, можеше само емиграцията. Одеса, Букурещъ, Болградъ — ето главнитѣ седалища на българскитѣ борци за свободата; тука процвѣтъ литературата на изгнаницитѣ, оттамъ потече къмъ Цариградъ свещениятъ народенъ гнѣвъ, оттамъ бликатъ струитѣ на народното самосъзнание, за да съживятъ духа въ поробената родина. Силни въ своето единство стоятъ рамо до рамо патриотитѣ, като: Георги Раковски, Христо Ботевъ, Любенъ Каравеловъ, Петко Славейковъ. Въ борбата срѣщу потисника озисна на бѣсилката Левски, но, макаръ че „падна